

Skat af den Indtægt, de har oppebaaret andetsteds; men i det hele taget forekommer det mig, at Bestemmelserne om Erhvervsbeskatningen — og jeg har forstaaet, at det ogsaa er Meningen fra anden Side — bør tages op til en nøje og grundig Overvejelse. Man har nævnt § 4; det er jo med en vis Varsomhed, man giver sig til at omtale denne Paragraf, men jeg vil gerne, for at der ikke skal være nogen Tvivl i saa Henseende, straks pointere, at vi fra vor Side ikke under nogen Betingelse kan gaa med til at forhøje den Tillægsprocent, som i Øjeblikket gælder. Vi kunde langt snarere tænke os, at man skulde kunne gaa noget ned, efter at man har indført Børnefradraget, og efter at Grænsen for det frie Skøn er forhøjet, men en Forhøjelse af det tilladte Tillæg af 40 pCt. kan vi ikke tænke os Muligheden af at være med til at gennemføre.

Det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg udtalte om Bestemmelserne i § 16, at det sikkert var Bestemmelser, som man fra alle Sider var særdeles glad for. En Del af Bestemmelserne skal jeg ikke have noget at indvende imod, jeg kan ogsaa tiltræde de Betragtninger, som det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen nylig fremsatte, men man maa ikke glemme, at det er ogsaa en Byrde, man her har paalagt Arbejdsgiverne, idet man har paalagt dem, at de skal tilbageholde i Arbejdslønnen den skyldige Skat til Stat og Kommune, altsaa, man benytter her Arbejdsgiverne som Skatteopkrævere, som Rodemestre, uden at man giver dem noget Vederlag derfor. Jeg kan derfor ikke tænke mig, at man skulde kunne udstrække Bestemmelsen til ogsaa at gælde gifte Skatteydere, og jeg kan heller ikke gaa med til, at der skulde være en Bødestemmelse. Det er allerede et stort Arbejde, der kræves af Arbejdsgiverne — hvor der er Tale om Arbejdsgivere, som i deres Virksomhed har mange Arbejdere, er det et meget betydeligt Arbejde —, og saa yderligere at paalægge dem en Bødestraf, hvis det i enkelte Tilfælde ikke skulde lykkes dem at faa de Penge tilvejbragt, som der er rettet Henvendelse til dem om at faa skaffet frem, kan vi ikke gaa med til.

Derimod kunde man maaske overveje, om det ikke vilde være rigtigt at indføre en Bestemmelse for alle Skatteydere, som har fast Ansættelse i offentlige Institutioner som f. Eks. Stat og Kommune, hvorved man af deres Løn kunde tilbageholde saadanne Beløb, som de ikke havde betalt i skyldig Skat. Det er jo et Misforhold, naar en Funktionær, som er fast ansat i en Kommune, hæver sin Lønning, men ikke betaler sin

Skat. Der synes at være Grund til at overveje dette Forhold, og jeg skulde tro, at man fra alle Sider maatte kunne enes om en Bestemmelse i saa Henseende.

Der er stillet i Udsigt, at der under Lovforslagets Behandling i et eventuelt Udvalg mulig bliver Tale om, at fremsætte yderligere Ændringsforslag, og jeg skal derfor indskrænke mig til disse Bemærkninger om det foreliggende Lovforslag og saa i øvrigt som andre ærede Ordførere sige, at vi naturligvis er rede til grundigt og omhyggeligt at gennemgaa Lovforslaget og dets Enkeltheder i et Udvalg og ogsaa gerne vil medarbejde paa, at der kommer et Resultat ud af dette Udvalgs Arbejde.

Henningsen: Naar man ser paa den Oversigt, der er udarbejdet i Indenrigsministeriet over alle de forskellige Ønsker, der er fremkommet fra Købstæderne, Landkommunerne, Ligningskommissionerne og Københavns Magistrat, maa det jo siges, at de Ændringer, her er foreslaaet, er ikke særlig mange og heller ikke meget indgribende. Ganske vist indeholder de fleste af Besvarelserne Ønsker af mindre vidtrækkende Karakter, men der er dog ogsaa en Del Ønsker, hvis Gennemførelse vilde have meget stor Betydning. Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen, naar han siger, at det, at en Kommune ikke har svaret eller ikke har fremsat mere indgribende Ønsker, ikke er et Udtryk for, at vedkommende Kommune mener, at det nuværende Grundlag for Paaligning af kommunale Skatter er betryggende. I hvert Fald er jeg af den Overbevisning, at de foreslaaede Ændringer ikke er tilstrækkelige til i de Aar, der kommer, at betrygge den kommunale Skatteudskrivning, at skabe et solidt og godt Grundlag for den.

De kommunale Skatter stiger stadig, og der sker ogsaa Forskydning af Udgifterne fra Staten til Kommunerne, saaledes som det har været omtalt baade af det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg og af det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen. Den Stigning, der er sket i Kommunernes Indtægter i de sidste Aar, er jo meget betydelig. I 1914—15 var Kommunernes samlede Indtægt kun 105 Mill. Kr., i 1915—16 steg den til 119 Mill. Kr., i 1916—17 til 144 Mill. Kr., i 1917—18 til 192 Mill. Kr., i 1918—19 til 237 Mill. Kr. og i 1919—20 til 301 Mill. Kr. for i 1920—21 at være gaaet op til 366 Mill. Kr. Det er jo en kolossal Stigning af Indtægterne for Landets Kommuner, der her er Tale om, og i samme Periode er Kommunernes Gæld endda steget fra 405 Mill. Kr.